

डॉक्टर अब्दुल कलाम ह्यांनी

मार्च १२, २०१४ ला भारतीयांना लिहिलेले खुले पत्र

(मराठी रूपांतर: शशिकांत पानट, लॉस एंजलीस, कॅलिफोर्निया)

आपल्याकडील मीडिया इतकी नकारार्थी कां असते?

आपण भारतीय आपली शक्ती आणि आणि कर्तृत्व ओळखण्यांत लाज कां बाळगतो?

(खरं तर) आपला देश किती महान आहे!

आपल्याकडे लोकांना आश्चर्यचकित करून टाकणाऱ्या कितीतरी यश-गाथा आहेत, पण त्या (मनःपूर्वक) स्वीकारायला आपण नकार देतो. कां?

दुग्धउत्पादनांत आपण पहिले आहोत

Remote Sensing Satellites मध्ये आपण पहिला क्रमांक पटकावला आहे.

गव्हाच्या उत्पादनांत आपण सर्व जगांत दुसऱ्या क्रमांकावर आहोत.

तांदळाच्या उत्पादनांत आपण सर्व जगांत दुसऱ्या क्रमांकावर आहोत.

आणि डॉक्टर सुदर्शन यांच्याकडे पहा, एका छोट्या खेड्याला स्वतःच्या पायावर उभे करून, स्वावलंबी करून, त्याचा त्यांनी कायापालट करून टाकला आहे.

या आणि अशा लाखो कर्तृत्वाच्या यशोगाथा आपल्याकडे असतांना, मीडिया मात्र वाईट बातम्यांनी आणि अनर्थ, अरिष्ट, अपघात, दिवाळखोरीच्या बातम्यांनी ग्रासला गेला आहे.

कांही दिवसांपूर्वी मी तेल अड्डेमध्ये होतो आणि तेथे असतांना एक वर्तमानपत्र वाचत होतो. त्याच्या आदल्याच दिवशी बॉम्बिंगसारखा मोठा अनर्थ होवून खूप मनुष्यहानी झाली होती. हमासचे युद्ध चालू होते. असे असतांनाही वर्तमानपत्राच्या मुखपृष्ठावर मात्र तेथल्या एका सदगृहस्थाने त्याच्या वाळवंटासारख्या नापिक शेतीवर काम करून गेल्या पांच वर्षांत त्याचे कसे हिरवेगार नंदनवन केले होते, त्याचे समग्र वर्णन आणि फोटो होता. ह्या उत्तेजनात्मक बातमीच्या वाचनाने त्या शहराला जाग आली होती. अर्थातच आदल्या दिवशीच्या बॉम्बिंग आणि युद्धाच्या बातम्या, किती माणसे मृत्युमुखी पडली आहेत वगैरे सारा मजकूर वर्तमानपत्राच्या आतल्या पानांवर इतर बातम्यांच्या आत दडलेला होता.

भारतांत आपण आजारपण, मरण, एकमेकांवर झालेले हल्ले, गुन्हे, ह्याच बातम्या पुरवित असतो, वाचत असतो. आपण इतके नकारार्थी कां वागतो?

आणि दुसरा प्रश्न: आपण सारे भारतीय परदेशाच्या इतक्या आकर्षणांत कसे काय गुरफटत आहोत?

आपल्याला परदेशी टीव्ही हवेत

आपल्याला परदेशी सदरे हवेत,

आपल्या परदेशी तंत्रज्ञान हवे

हे इतर देशामधून आयातीच्या कल्पनेने आपले मन असे व्यापून का जाते? एवढे आकर्षण कां?

तुम्हाला कल्पना नाही कां की स्वतःबद्दलचा मानसन्मान हा स्वतःला ओळखल्यानेच प्राप्त होतो?

मी हैद्राबादला एका भाषणासाठी गेलो होतो. त्याठिकाणी एका चौदा वर्षांच्या लहान मुलीने माझी स्वाक्षरी मागितली. मी तिला विचारले "तुझ्या आयुष्याचे ध्येय काय (बेटा)?" तिने तात्काळ उत्तर दिले: "मला सुधारलेल्या भारतांत राहायचे आहे"

तुम्हाला आणि **मला** तिच्यासाठी आपल्या भारतांत सुधारणा करायच्या आहेत.

तुम्ही जाहीरपणे सांगायला पाहिजे, घोषणा द्यायला पाहिजेत

भारत हा सुधारणेच्या मार्गावरचा देश नाही तर खूप सुधारलेला देश आहे.

तुम्ही म्हणतां की आपले सरकार कार्यक्षम नाही

तुम्ही म्हणतां की आपले कायदे फार जुने झाले आहेत

तुम्ही म्हणतां की म्युन्सिपालिटी कचरा साफ करीत नाही

तुम्ही म्हणतां की फोन चालत नाही, रेल्वे म्हणजे एक विनोदच आहे, आपली एयरलाइन ही जगांतली सगळ्यांत घाणेरडी एयरलाइन आहे, पोष्टाने टाकलेले पत्र ठिकाणावर कधीच पोहोचत नाही

तुम्ही म्हणतां आपला देश कुत्र्याचे जीणे जगतो आहे आणि सारा देश म्हणजे एक गोठा झाला आहे

तुम्ही म्हणतां, तुम्ही म्हणतां, तुम्ही म्हणत राहाता

अरे पण या सगळ्यासाठी **तुम्ही** काय करतां?

सिंगापूरला जाणारे **तुम्ही** आहांत अशी कल्पना करा

तुमचे नांव त्या व्यक्तीला द्या, **तुमचा** चेहरा त्या व्यक्तीचा असेल, मग **तुम्ही** सिंगापूरला पोहोचून विमानतळाच्या बाहेर येतां आणि काय आश्चर्य! **तुम्ही** तुमच्या आंतरराष्ट्रीय वागणुकीचा मुखवटा पटकन चढविता!

सिंगापूरला सिगारेटचे थोटुक तुम्ही रस्त्यावर फेकीत नाही, किंवा स्टोअरमध्ये कांहीतरी खात उभे राहात नाही. सिंगापूरच्या रहिवाशांना जेव्हा अभिमान तेथल्या रेल्वेचा वाटतो तेव्हा (किंबहुना अधिकच) तुम्हाला वाटतो, तेथल्या सुप्रसिध्द ऑर्चाड रोडवर संध्याकाळी ५ ते ८ या दरम्यान प्रवास करण्यासाठी तुम्ही ५ डॉलर्सचे तिकीट सहज विकत घेतां, मग तुम्ही पार्किंग लॉटमध्ये येवून तुमचे तिकीट पंच करतां, तेथल्या दुकानांत अथवा रेस्टारंटमध्ये अधिक वेळ घालविला तर वर लागणारे पार्किंगचे पैसे तुम्ही मुकाट्याने भरतां. तिथे तुम्ही कांही तक्रार करता? नाही ना?

रमदान चालू असतांना दुबईसारख्या ठिकाणी तुम्ही सगळ्या लोकांसमोर (भर रस्त्यावर) कांही खाता का? नाही ना?

जेड्डाच्या रस्त्यावर तुमच्या डोक्यावर वस्त्र नाही अशा स्थितीत जातां का तुम्ही? नाही ना?

लंडनमध्ये "माझे STD वा ISD बिल दुसऱ्याच्या खात्यामध्ये जाऊ दे, त्यासाठी हे घे महिन्याला १० पौंड" अशी लांच तुम्ही देवू शकता का? देतां कां? नाही ना?

वॉशिंग्टनमध्ये स्पीडलिमिटच्यावर गेलांत आणि पोलिसाने पकडले तर "तुला माहीत आहे की मी कोण आहे ते? मी अमक्या अमक्याचा मुलगा आहे. चल घे हे दहा डॉलर्स अन जाऊ दे मला" असे म्हणण्याची तुमची प्राजा आहे कां?

ऑस्ट्रेलिया अथवा न्यूझीलंडमध्ये नारळ फोडला तर तो ट्रॅशकॅनमध्येच न टाकता भलतीकडेच टाकण्याचे धैर्य तुम्ही दाखवू शकाल का? नाही ना?

टोकियोच्या रस्त्यावर पान खाऊन तुम्ही कां थुंकत नाही?

किंवा बॉस्टनच्या रस्त्यावर तुम्ही खोटे सर्टिफिकेट कां खरेदी करीत नाही?

होय आपण अजूनही तुमच्याबद्दलच बोलतो आहोत.

होय तुम्हीच जे परदेशाच्या नियमांचे पालन स्वेच्छेने करतात पण स्वदेशाचे नियम मात्र पायदळी तुडवितात.

भारताच्या विमानतळावर उतरता, न उतरता तोच तुम्ही होय तुम्हीच-सिगारेटचे थोटुक, कागदाचे कपटे, हे वाट्टेल तिथे फेकतां.

परदेशाच्या भूमीवर त्यांचे नियम पाळणारे, तिथे कायद्याच्या चौकटीत चालणारे, त्यांच्या स्वच्छतेचे कौतुक करणारे तुम्ही आपल्या मायदेशाच्या भूमीला पाय लागतांच कां बदलता एवढे? तुम्ही "तसे" कां वागत नाही "इथे"?

अमेरिकेत प्रत्येक कुत्र्याच्या मालकाला कुत्र्याने केलेली घाण स्वतःलाच आवरावी लागते, जपानमध्येही तेच!

भारतीय नागरिक "तसे" करतील का "इथे"?

आपण फक्त निवडणुकीच्या वेळी सरकारला निवडून देण्यासाठी पुढे सरसावतो आणि नंतर आपली जबाबदारी झटकून मोकळे होतो. त्यानंतर मात्र आपण 'सरकार' आपली सर्व प्रकारे सेवा करेल अशा भ्रमांत राहातो, आराम करतो- त्यांना कोणतीही मदत तर सोडाच पण सारखा नकारार्थी हातभार मात्र नित्य नियमाने आपण सतत लावतच असतो.

सरकारने सर्व साफ करावे अशी अपेक्षा आपण ठेवतो मात्र सारीकडे पसरलेल्या कचऱ्यांतला थोडा भागही उचलण्यासाठी, अथवा साफ करण्यासाठी थांबायला आपल्याकडे वेळ नसतो. कारण तुमच्या मते ते काम दुसऱ्या

कोणाचे असते, तुमचे नव्हे! किंबहुना कागदाचा एखादा कपटाही उचलून कचऱ्याच्या पेटीत टाकावा असे आपल्या मनांतदेखील येत नाही.

रेल्वेमधील संडास त्यांनी नेहमी स्वच्छ ठेवावे ह्या अपेक्षेबरोबरच तो साफ ठेवण्याचे उत्तरदायित्व आपलेही आहे हे आपल्याला कधीच आठवत नाही.

भारतीय विमानसेवा अथवा एयर इंडिया ह्यांनी उत्तम जेवण द्यावे, उत्तम टॉयलेटरीज द्याव्या अशा अपेक्षा आपण ठेवतो, मात्र सहजासहजी जमले तर तिथेच एखादी भुरटी चोरीदेखील करायला आपण मागेपुढे पहात नाही. दुर्दैवाने हा नियम अशा प्रकारची उत्तम सेवा न देणाऱ्या त्यांच्या नोकरवर्गालाही लागू आहे.

समाजांत असलेल्या आजच्या ज्वलंत प्रश्नांना, मग ते स्त्रियांविषयीचे असोत, हुंड्याच्या बाबतीत असो की मुलगी झाली म्हणून असो आपण मोठमोठ्या घोषणा देवून निषेध व्यक्त करतो पण तेच आपण घरी गेल्यावर मात्र मूग गिळून स्वस्थ बसतो. तिथे तुम्ही नेमके विरुद्ध वागता!

काय आहे आपले समर्थन? कोणती कारणं आहेत अशी की ज्यामुळे आपण असे वागतो?

" अरे हा बदल होण्यासाठी सगळी यंत्रणा/सिस्टीमच बदलायला पाहिजे. मी एकट्याने बदलून काय मोठासा फरक पडणार आहे?"

मग कोण बदलणार आहे ही सिस्टिम?

आणि असतं तरी काय ह्या सिस्टिममधे?

ह्यामध्ये असतात आपले शेजारी, घरांतील इतर माणसे, इतर शहरे आणि गांवे, इतर समाज आणि हो सरकार-देखील! फक्त त्यामध्ये **"मी"** आणि **"तुम्ही"** नसता. होय ना?

जेव्हा सकारात्मक असा कोणताही बदल घडविण्यासाठी ह्या सिस्टिममधे योगदान द्यायचे असते तेव्हा आपण सर्वजण आपल्या कुटुंबासहित स्वतःला एका कोणांत बंद करून घेतो आणि दूरवर असलेल्या देशांकडे असहाय्यपणे पहात राहातो, कुणीतरी मिस्टर क्लीन येईल, आणि अशी कांही जादूची कांडी फिरवेल की त्याच्या एका फटकाऱ्याने सारं कांही व्यवस्थित होईल अशा भ्रमांत राहातो. तेही जमले नाही तर आम्ही आमचा देशच सोडतो, आणि एखाद्या भयभीत षंढासारखे पळत सुटतो, अमेरिकेसारख्या देशांत जातो. त्यांच्या ऐश्वर्याची, त्यांच्या सिस्टिमची पोटभरून स्तुती करतो आणि **'त्यांच्या'** ऐश्वर्याच्या वाढीसाठी कष्ट करित राहातो. मग न्यूयॉर्कला कांही अघटित घडले की आम्ही इंग्लंडला पोहोचतो. इंग्लंडला काम मिळाले नाही तर पुढच्याच विमानाने आम्ही गल्फला जातो आणि गल्फच्या युध्दात अडकलो तर आम्ही भारत सरकारने आम्हाला सोडवायला पाहिजे ही मागणी कंठशोष करून आणि सर्व जगाला ऐकू जाईल एवढ्याने बॉबलतो!

सगळेच जण नाजायत फायदा घ्यायला टपलेले आहेत आणि भारतावर बलात्कार करताहेत.

सिस्टिमसाठी, वा ती चांगली होण्यासाठी कुणीही योगदान करित नाही

आपली सदसद्विवेक बुध्दी आपण पैशाकडे गहाण टाकली आहे.

प्रिय भारतीयांनो, हा लेख मी मुद्दामच लिहिला आहे. ह्यामधून विचारप्रवर्तक असे आत्मनिरिक्षण व्हावे आणि आपल्या सदसद्विवेकबुध्दीला आव्हान द्यावे हाच उद्देश आहे.

शेवटी मी जे. एफ. केनेडी ह्यांनी अमेरिकन नागरिकांना दिलेला संदेश जसा होता तसेच आवाहन आपणां सगळ्यांना करतो:

"आपण भारतासाठी काय करू शकू, काय करायला पाहिजे ह्याचा विचार करा, की जेणेकरून आपला भारत हा आज अमेरिका आणि इतर पाश्चिमात्य देश आहेत तसा घडू शकेल"

भारताला आपल्याकडून काय हवे ते करू या!

धन्यवाद

आपला

डॉक्टर अब्दुल कलाम

English script:

Dr. A P J Abdul Kalam, does it again, what he always does best.

Hats off to this man. Not only we want men like him to be our CM, PM, and President! But more importantly citizens like him.

Dr. APJ Abdul Kalam

Dr. Abdul Kalam's Letter to Every Indian - Dated - 12/03/2014

Why is the media here so negative?

Why are we in India so embarrassed to recognize our own strengths, our achievements?

We are such a Great NATION.

We have so many amazing success stories but we refuse to acknowledge them. Why?

We are the first in milk production.

We are number one in Remote sensing satellites.

We are the second largest producer of wheat.

We are the second largest producer of rice.

Look at Dr. Sudarshan, he has transferred the tribal village into a self-sustaining, self-driving unit..

There are millions of such achievements but our media is only obsessed in the bad news and failures and disasters.

I was in Tel Aviv once and I was reading the Israeli newspaper. It was the day after a lot of attacks and bombardments and deaths had taken place. The Hamas had struck. But the front page of the newspaper had the picture of a Jewish gentleman who in five years had transformed his desert into an orchid and a granary. It was this inspiring picture that everyone woke up to. The glory details of killings, bombardments, deaths, were inside in the newspaper, buried among other news.

In India we only read about death, sickness, terrorism, crime.
Why are we so NEGATIVE?

Another question: Why are we, as a nation so obsessed with foreign things?

We want foreign TVs,
We want foreign shirts.
We want foreign technology. Why this obsession with everything imported.

Do we not realize that self-respect comes with self-reliance?

I was in Hyderabad giving this lecture, when a 14 year old girl asked me for my autograph. I asked her what her goal in life is..
She replied: I want to live in a developed India.

For her, you and I will have to build this developed India.

You must proclaim.

India is not an under-developed nation; it is a highly developed nation..

YOU say that our government is inefficient.

YOU say that our laws are too old.

YOU say that the municipality does not pick up the garbage.

YOU say that the phones don't work, the railways are a joke. The airline is the worst in the world, mails never reach their destination.

YOU say that our country has been fed to the dogs and is the absolute pits.

YOU say, say and say..

What do YOU do about it?

Take a person on his way to Singapore.

Give him a name - 'YOURS'. Give him a face - 'YOURS'. YOU walk out of the airport and you are at your International best.

In Singapore you don't throw cigarette butts on the roads or eat in the stores.

YOU are as proud of their Underground links as they are.. You pay \$5 (approx. Rs.. 60) to drive through Orchard Road (equivalent of Mahim Causeway or Pedder Road) between 5 PM and 8 PM.

YOU come back to the parking lot to punch your parking ticket if you have over stayed in a restaurant or a shopping mall irrespective of your status identity...

In Singapore you don't say anything, DO YOU?

YOU wouldn't dare to eat in public during Ramadan, in Dubai.

YOU would not dare to go out without your head covered in Jeddah.

YOU would not dare to buy an employee of the telephone exchange in London at 10 pounds (Rs..650) a month to, 'see to it that my STD and ISD calls are billed to someone else.

YOU would not dare to speed beyond 55 mph (88 km/h) in Washington and then tell the traffic cop, 'Jaanta hai main kaun hoon (Do you know who I am?). I am so and so's son. Take your two bucks and get lost.'

YOU wouldn't chuck an empty coconut shell anywhere other than the garbage pail on the beaches in Australia and New Zealand.

Why don't YOU spit Paan on the streets of Tokyo?

Why don't YOU use examination jockeys or buy fake certificates in Boston???

We are still talking of the same YOU.

YOU who can respect and conform to a foreign system in other countries but cannot in your own.

YOU who will throw papers and cigarettes on the road the moment you touch Indian ground.

If you can be an involved and appreciative citizen in an alien country,
Why cannot you be the same here in India?

In America every dog owner has to clean up after his pet has done the job. Same in Japan.

Will the Indian citizen do that here?

We go to the polls to choose a government and after that forfeit all responsibility.

We sit back wanting to be pampered and expect the government to do everything for us whilst our contribution is totally negative.

We expect the government to clean up but we are not going to stop chucking garbage all over the place nor are we going to stop to pick a up a stray piece of paper and throw it in the bin.

We expect the railways to provide clean bathrooms but we are not going to learn the proper use of bathrooms.

We want Indian Airlines and Air India to provide the best of food and toiletries but we are not going to stop pilfering at the least opportunity. This applies even to the staff who is known not to pass on the service to the public.

When it comes to burning social issues like those related to women, dowry, girl- child!, and others what do we do?

We make loud drawing room protestations and continue to do the reverse at home.

OUR EXCUSE?

'It's the whole system which has to change, how will it matter if I alone forego my sons' rights to a dowry.'

So who's going to change the system?

What does a system consist of?

Very conveniently for us it consists of our neighbors, other households, other cities, other communities and the government.

But definitely not ME & YOU.

When it comes to us actually making a positive contribution to the system we lock ourselves along with our families into a safe cocoon and look into the distance at countries far away and wait for a Mr. CLEAN to come along & work miracles for us with a majestic sweep of his hand or we leave the country and run away like lazy cowards hounded by our fears we run to America to bask in their glory and praise their system. When New York becomes insecure we run to England. When England experiences unemployment, we take the next flight out to the Gulf. When the Gulf is war struck, we demand to be rescued and brought home by the Indian government.

Everybody is out to abuse and rape the country.

Nobody thinks of feeding the system.

Our conscience is mortgaged to money.

Dear Indians, The article is highly thought inductive, calls for a great deal of introspection and pricks one's conscience too.....

I am echoing J. F. Kennedy's words to his fellow Americans to relate to Indians.....'

ASK WHAT WE CAN DO FOR INDIA AND DO WHAT HAS TO BE DONE TO MAKE INDIA WHAT AMERICA AND OTHER WESTERN COUNTRIES ARE TODAY'

Lets do what India needs from us.

Thank you,

Dr. A.P. J. Abdul Kalam